

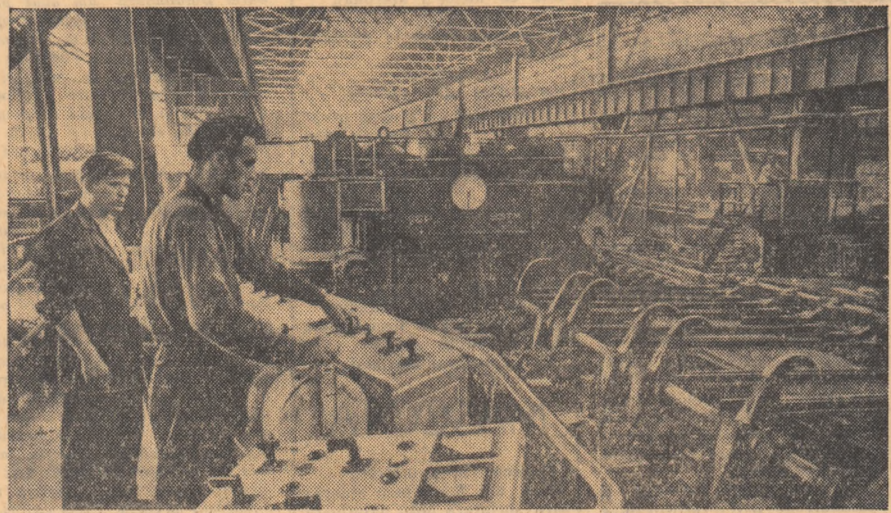
Probele generale la cald ale laminorului de la Roman

★ Ultimul act al construcției unuia dintre cele mai mari laminatoare din lume s'a încheiat ★ Gînduri de mulțumire către metalurgiștii sovietici

ROMAN (de la trimișii noștri). Deși evenimentul fusese fixat pentru o oră fixă, pentru a evita aglomerația în jurul uriașului agregat, toți, pasarelele de trecere, ba chiar căile podurilor rulante erau dăldoara de lume ca niște peluze de stadion în timpul unui mare meci de fotbal. După ce în ultimele zile avuseser loc rătăcirile la rece ale mașinilor și câteva rătăcirile la cald, în seara zilei de 1 noiembrie, aici la Roman s'a trăit și ultimul eveniment din istoria construcției laminorului: probele generale la cald ale tuturor agregatelor. În această seară se făcea proba nu numai la 2.300 motoare, printre care cele mai mari motoare din țară de 5.000 cai putere, dar și se probau însăși reflexele oamenilor, stăpînirea de sine a celor care le vor minui. Pentru ziua de azi numeroși muncitori, ingineri și tehnicieni, s-au pregătit timp îndelungat, în muncă, la uzinele „Republica”, în decursul probelor la Roman și în schimbul de experiență la Combinatul metalurgic din Rustavi (U.R.S.S.).

De față erau reprezentanții organelor de partid, al Ministerului Industriei Grele, directorii de întreprinderi suori, invitați cu febrilitate prin telefoane date firzite acasă în cursul nopții trecute. La orele 19 manipulanții de la posturile de comandă ale tuturor agregatelor laminorului precum și personalul ce deservește partea electrică și energetică se aflau la posturile lor. Un sunet de sirena venit după câteva zeci de minute mai firzite, vestea începutul primelor încercări la cald a tuturor agregatelor laminorului, în ordinea tehnologică, după fluxul normal de producție. Ca un pârlete care-și urmărește copilul la primul său paș, la fel constructorii alergau după fiecare bloc de oțel. Ei aveau mult de mers — peste o jumătate de kilometru — căci atât îi trebuia unui bloc de oțel ca să ajungă

jeavă. Din cuptorul de încălzire a cărui vatră rotativă cu diametrul de 24 de metri nu se deosebesc cu nimic de scena turnantă a Operlei, blocurile încălzite la 1.300 grade trec rînd pe rînd prin „perforatori”, prin laminorul „duo”, prin „netezitor”, prin „cazător” pînă la patul de răcire, toate operațiile la cald desfășurîndu-se cu succes. Acum, firește, intervalele de timp între țevi sînt mai mari. Dar curînd, LAMINORUL, care în mod oficial vă anunțăm că este UNUL DINTRE CELE MAI MARI DIN LUME, va lucra din plin. Atunci țevi cu un diametru pînă la 400 mm vor ieși una după alta. Un inginer care a vizitat de curînd laminarele din Europa ne arată că în comparație cu laminarele germane „Manesmann” frecvente în industrie, care produc nu mai mult de 7-8 țevi de 325 mm în fiecare oră, LAMINORUL NOSTRU VA PUTEA DA ORAR CU MULT MAI MULTE ŢEVI. Laminorul lucra. Nu se auzeau aplauze. Oamenii (finea punții strîni) ca la o mare încercare, sau poate, școlărește, ca la un mare examen.

Aspect dintr-o secție a laminorului Foto: NICU VASILE

Este noapte. Ţevile terminate dorm liniștite pe paturile... de răcire. În cinstea zilei de 7 Noiembrie, cu ajutorul oamenilor sovietici, sarcina trasată de Plenara Comitetului Central al P.M.R. din decembrie 1956 a fost îndeplinită: LAMINORUL DE ŢEVI DE LA ROMAN ESTE DAT ÎN FUNCȚIUNE.

Fabrica de mase plastice „București” a intrat parțial în funcțiune

În cinstea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, la fabrica de mase plastice „București” a intrat parțial în funcțiune prima secție din țara noastră de prelucrare a masei plastice — poliuretana, polistirenul și policlorura de vinil. Înestrată cu utilaje moderne corespunzătoare tehnicii mondiale, în această secție se produc diferite obiecte de larg consum incasabile și în diferite culori ca farfurii, cești, coșuri împletite, pahare, găleți, ligheane, piepteni, foi pentru fulgurine. De asemenea a început producția de țevi și tuburi anticăzide din policlorura de vinil care înlocuiesc cu succes pe cele din import.

Primele zeci de mil de asemenea obiecte vor apărea în curînd în magazine. (Agerpres)

Acțiuni, fapte, realizări

Telefonul a zbirnit prelung.

De la un cap al firului, din orașul Sînnicolau-Mare, Liubișa Stoianov, prim secretar al comitetului raional U.T.M., a ridicat receptorul și a început să transmită comitetului regional U.T.M.: „În seara zilei de 31 octombrie 1957 s'a terminat cooperativizarea agriculturii raionului. Comitetul raional U.T.M. raportează că peste 1.000 de utoști s-au înscris în ultima săptămîni în gospodării colective și întovărășiri agricole”. A mai spus câteva cuvinte și apoi a închis telefonul. Abia atunci și-a dat seama că a spus prea puțin. Trebuia să raporteze mai detaliat, să arate fapte, să povestească despre oameni. Se cade acum, după ce cea de-a 13.896-a familie de țărani muncitori, ultima din raion, și-a semnat cererea de înscriere în gospodăria colectivă sau întovărășirea cînd cooperativizarea s'a terminat și cele a aproape 60.000 hectare suprafață arabilă formează terenul celor 25 gospodării colective, o cooperativă agricolă de producție cu rentă și 54 întovărășiri agricole, să vorbim și de contribuția organizațiilor U.T.M. din raion la terminarea completă a cooperativizării agriculturii. Organizațiile din raion au desfășurat o muncă intensă, sub îndrumarea comuniștilor, în terminarea cooperativizării. În ultimele luni 4.483 familii cu peste 23.000 hectare s-au înscris în gospodării colective și întovărășiri. La obținerea acestui succes, alături de comuniști, de agitatori vîrstnici au muncit și cei peste 500 agitatori utoști recomandați de organizațiile U.T.M. organizațiilor de partid. Iată câteva din faptele lor. Utemistul Stăniță Traian, președintele întovărășirii agricole din comuna Pesac, a desfășurat o muncă intensă ca agitator și a fost primul din întovărășire care s'a înscris în gospodăria colectivă, exemplul lui fiind urmat de alte 22 de familii de țărani muncitori lămurite de el.

Despre contribuția tineretului la terminarea cooperativizării agriculturii raionului Sînnicolau-Mare din regiunea Timișoara

Comitetul raional U.T.M. s-a angajat să se ocupe în mod deosebit de terminarea cooperativizării în comuna Valcani, unde au muncit intens Mircea Nicolae, Bărbosu Ion, Toth Covacs și Udrescu Petru — activiști utoști

Pentru păstrarea și îngrijirea monumentelor patriei

Acțiunile tinerilor din Tg. Ocna

Mai deunăzi, la comitetul raional U.T.M. Tg. Ocna s'a iscat o discuție puțin obișnuită. Tovarășii de aici se întrebau ce pot ei să facă pentru a răspunde chemării adresate de tinerii din Vladimir.

Nu mai deunăzi, la comitetul raional U.T.M. Tg. Ocna s'a iscat o discuție puțin obișnuită. Tovarășii de aici se întrebau ce pot ei să facă pentru a răspunde chemării adresate de tinerii din Vladimir.

Numai că părerea aceasta, a rămas valabilă câteva ore. Cîteva tineri au propus să se organizeze o comisie în cadrul căreia, mai mulți oameni să sugereze ce anume ar avea de îndeplinit tinerii orașului Tg. Ocna. La această discuție au fost invitați și doi tovarășii profesori mai în vîrstă, Ilia Săvescu și Constantin Pislaru. În urma acestei discuții, comitetul raional U.T.M. a întocmit un plan care prevede ce acțiuni vor întreprinde tinerii pentru păstrarea și îngrijirea unor importante mărimi istorice.

În oraș a trăit o bună bucată de vreme Costachi Negri, figură luminoasă a literaturii noastre. Costachi Negri n-a fost numai poet. El s'a aflat alături de marii oameni în inimile cărora suferințele poporului român au avut un larg răsunet. De aceea, Costache Negri a fost alături de conducătorii revoluției de la 1848 din Moldova. Împreună cu Alecsandri, de care l-a legat o strînsă prietenie și cu alți bărbați de seamă, Costachi Negri l-a sprijinit îndepăroape pe întiul domnitor al romînilor, Alexandru Ion Cuza. În timpul acestuia Costachi Negri, a avut importante misiuni în conducerea statului. Există în documentele Academiei o dovadă a sentimentului de ură față de Regele Carol I care lăsa la curtea sa. Patrioții care luptase pentru triumful ideilor de la 1848, acela care salutasese acțiunile, a refuzat. Scrierile acestea se găsesc printre documentele Academiei și stă mărturie refuzului lui Negri de a renunța la dragostea față de popor și de a se pune în slujba unui călău al poporului. Sînt și alte dovezi ale marii dragoste a poetului față de oamenii simpli. El este primul care l-a invitat pe moldovenii să altăiască pomii fructiferi. În zilele noastre se află în grădina spitalei.

La sonda tineretului

Cînd am ajuns la Ticleni, cerul începuse să se întunece. Ultimele raze ale soarelui apăreau pe ferestrele caselor ca niște flăcări roșii, care treptat se stingeau. Peste cîmpul întins, nu prea departe de sat, apăruseră în noaptea luminile de la sonda. M-am îndreptat într-acolo. Tinerii de la sonda 142, munceau cu spor. Pînă acum forajul a ajuns la peste 2.400 m. Planul de forare pe luna octombrie a fost îndeplinit cu 5 zile înainte de termen. În curînd: 2.500 m. și sonda va fi dată în producție! Locul turlet de foraj va fi luat atunci de o turlet nouă, mai scundă, dar cu mult mai liniștită. Sonda 142 va intra atunci în rîndul sondelor productive.

Despre isprăviile tinerilor din brigada sondorului șef Motorga Constantin s-a vorbit mult. Cine n-a citit în ziare, bunăoară, despre sonda 265 — prima sondă a tineretului din Oltenia, care a fost forată de către acești tineri! Au urmat apoi sondele 149 și 268. Acum e rîndul sondei 142...

Am bucurat mult, atunci cînd am aflat că de la începutul forării acestei sonde și pînă în prezent, brigada tinerilor sondori n-a avut nici o interconecție. Aceasta datorită faptului că ei nu se cultivează niciodată cu ceea ce s'întuie. Zi da zi se străduiesc să înceteze din tainele meseriei. Chiar acum, de pildă, lucrează după metoda sovietică „foratul rapid și folosirea sangelor cu rol...”

În timp ce vorbeam cu responsabilul brigăzii, tinerii sondori făceau ultimele pregătiri în aparatura de foraj. Semn că se sfârșeau și noaptea adăncurile nămulate ale pămîntului. Încă citeva minute. Din mijlocul tinerilor se auzi o comandă.

— Căta tovarășii! Începem forarea!

Prima prăjină a fost extrasă și notată în fișă. Tinerii prețuiesc fiecare clipă. Aparatura de foraj, acționată de 400 cai putere e pusă în mișcare. Sgomolul auzitor se întrece în „cîntec” cu dudutul autocamionelor, care-și

Intovărășirea „Octombrie Roșu”

În ultimele zile au luat ființă în raionul Bozovici-Timișoara alte patru noi unități socialiste. Printre acestea se numără și întovărășirea agricolă din satul Mocerșii.

În noua întovărășire agricolă, ce a primit numele de „Octombrie Roșu” au intrat un număr de 57 de familii de țărani muncitori cu o suprafață de 20,50 ha. pămînt arabil.

Correspondent JURĂ ION (Corespondență primită în cadrul concursului nostru).

Ce văd bătrînii molizi

Anii puterii populare dezvoltă la Suceava o industrie locală cu perspective. Regiune unitată și de demnitate, poate, dar în mod sigur de conducerea statului burghez. Suceava putea număra o mulțime de fabrici printră rarități: hale. Puținele utilaje existente erau o vechime care tîndea să concureze vîrstă zidurilor cetății: strunguri fabricate la 1901, locomobile puse în funcțiune din 1860 își amînuia la infinit stagiul pensionării. Se mai întîlneau și astăzi, ici și colo, motoare obosite de moarte cărora nu li se pot potrive piese de schimb, atât de perimate sînt tipurile. În schimb, cîncinulul presără în drumul său unități de producție bine înestrăte: fabrici de cărămizi presate — Botoșani, Dorohoi, Suceava, Dornești, Gura Humorului; furnalul Iacobeni, furnalele Izvorul Alb; cariere de piatră Iacobeni, Botoș; uscătorii de fructe — Fălticeni, Suceava, Rădăuți. Valoarea producției globale realizată de industria locală a fost în 1956 de aproape patru ori mai mare față de 1950. Noțiunile ca „meca mecanizare” sau „tehnică securității muncii” capătă acum largi sferă de circulație. Creșterea numărului sortimentelor; din partea industriei locale a lemnelui, de pildă, categorii nenumărate de cetățeni primesc acum obiectul cel mai necesar lor. Tinerii însuși: camere studio. Prîsăcării: sturpi sistematice. Gospodinele: garnituri de bucătărie, lădăne pentru marmeladă. Zurgavii: perii, pensule, bidonele. Copiii: bănci de școală, sanietu...

me din rasa porcină „marele alb”. Știința are aici contingențe miraculoase de duioșii. Nu sînt deloc rare acțiuni ca hrănirea cu bibronul, suplimentarea dehidrilor, regimul de spitalizare pentru paștelele bolnave. Există și o viziune plastică nu lipsită de interes. În amurg, pe cîmpul larg al fermei, Crin și Dragoș, tauri auri de stepă, cu superbă tinută de hauri legendari, lovesc cedențat pămîntul duindu-se potolii la culcare; vacile, placide, merg la odihnă oprindu-se fără gres, fiecare în dreptul boxei respective; vicii enormi, cîntărind sute de kilograme, se opintesc să scrie dice sub propria povară; cai, siluete nobile, își pleacă boturile unul pe celălalt, convorbind ca prototipurile superioare imaginata de Swift în călătoriile lui Gulliver; oile, mogoldețe negre, mișcătoare, defilează cu resemnare în lumina tot mai stînsă.

Peste tot acest univers stăpînesc cu înțelepciune de creatori — oameni. Li se cere pasiune și priecere și ei nu precupețesc nici una mică cealaltă. Stațiunea experimentală zootehnică Popăuți (director tov. Marin Lucian) merită cuvîntul sincer de laudă. Și știți care este odihna celor care se ocupă de creșterea animalelor? Nișăirea fiarelor. Simbătă seara, directorul și-a luat pușca: a doua zi avea vîntoarea de lupi.

Trecerea timpului prin orașele Sucevei a înregistrat o transformare prea puțin zgometoasă dar nu mai puțin profundă: intrarea micilor meseriași în cooperative și apoi în marea producție. Într-o seară a anului 1949. o

C. BUCUR corespondentul „Scintilei tineretului” pentru regiunea Timișoara

Constanța, port la Marea Neagră și stațiune internațională de odihnă, trebuie să devină un oraș frumos, un oraș în care mîile de turști romîni și străini să găsească alături de clipele de desfășurare ce oferă marea cu nostalgia ei, locuri de odihnă care să le încinte privirile, care să le vorbească despre frumusețea vîștii pe care și-o clădesc astăzi locuitorii străvechului Tomis.

În umbra arandelor din Parcul Eminescu de pe faleza Cazinoului, pe care acum le vedeți în construcție și pe care miine își vor încolăci ramurile trandafirilor parfumați, perechi de tineri îndrăgostiți își vor jură poate iubire veșnică, vor recita din minunatele versuri ale petrarului.

Cei treisprezece fac parte astăzi din colectivul celor 600 de muncitori ai fabricii de confecții și tricotație „Botoșani”. De curînd ei și-au putut trage, pentru nevoile casnice, vechile mașini. Fabrica s'a desprîșit de ele, înlocuindu-le cu mașini noi, electrice

prezum că de funcționarii superiori din aceste ministere, conducători ai unor mari întreprinderi industriale, reprezentanți ai unor întreprinderi de stat pentru comerțul exterior, ziaristi.

Au fost prezenți dr. Hussein Chawky, ambasadorul Republicii Egipt la București și membri ai ambasadei. La aeroport era deasemenea de față Ferenc Keleti, ambasadorul R. P. Ungare la București.

Vineri după-amiază, d-l dr. Mustafa Khalil, ministrul Comunicațiilor al Republicii Egipt, însoțit de membrii delegației pe care o conduce, a fost primit de Marcel Popescu, ministrul Comerțului.

Cu acest prilej s-au discutat diferite aspecte ale posibilităților de dezvoltare a colaborării economice și tehnice dintre R. P. Romîni și Republica Egipt. Intrevederea s'a desfășurat într-o atmosferă cordială.

Seara, Marcel Popescu, Ministrul Comerțului, a oferit o masă în cinstea membrilor delegației egiptene, condusă de d-l dr. Mustafa Khalil, ministrul Comunicațiilor al Republicii Egipt.

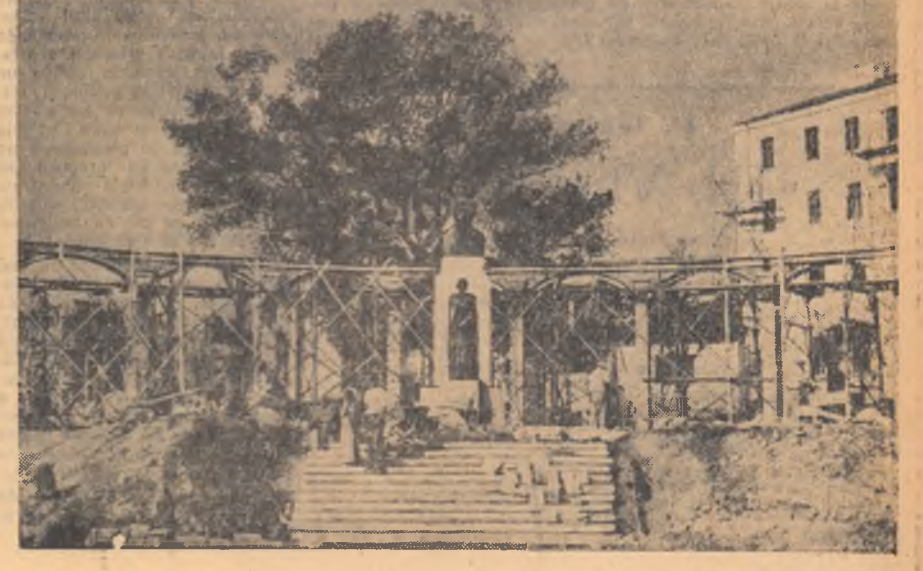

Foto și text I. ȘERBU

ȘTEFAN IUREȘ

CONTINUARE PAG. III

Literatură-arta

ARTA PLASTICĂ SOVIETICĂ — o artă profund populară

Încă cu patru decenii în urmă, o bună parte dintre artiștii plastici sovietici au fost câștigați de noile idei biruitoare. Revoluția socialistică era un fapt istoric al deosebit de mare influență și a strâmt un puternic ecou în rîndurile creatorilor. Adevăratul artist nu poate rămâne străin, surd, izolat de mărețele evenimente contemporane, decît cu riscul de a se uita la viața sa și să se scinduiască.

Marin Mihalache
Director general al Direcției generale a artelor plastice din Ministerul Învățămîntului și Culturii

te de un înflăcărat elan revoluționar. Peste un număr de ani, când popoarele sovietice au trecut din

probleme esențiale pentru noua dezvoltare a artei plastice sovietice. Pregătirea congresului artiștilor plastici sovietici, desfășurat la începutul acestui an, cu și dezbatere care au avut loc, au prilejuit discuții pasionante, extrem de interesante, o luptă de opinii puternice cu privire la problemele pe care le ridică creația plastică. Curajoasele dezbateri au condus la un acord asupra unor

socialistă este loc pentru un stil individual, pentru o exprimare proprie, originală, înfăptuită. Pentru a exprima realitatea mai viu, mai profund, mai multilateral, este necesară o înnoire a expresiei, o diversitate de stiluri și maniere.

Un important huc câștigat în urma acestor pasionante discuții este păreră, devenită aproape unanimă, că mai presus de toate artistul este dator să lupte, să muncească fără răgaz pentru dobîndirea unei înalte măiestrii profesionale. Fără meșteșug, oricît de mare ar fi, este oricît de puțin util, rămînd doar o bună intenție. După cum, iarși, numai cu meșteșug fără adărușă înflăcărată și plină de cea mai arzătoare pasiune la noua realitate, opera poate rămîne nesemnificativă.

Din aceste bogate discuții și schimburi de păreri artiștii plastici din țara noastră pot trage prețioase învățăminte. După cum a spus sculptorul Ion Jalea, președintele Uniunii Artiștilor Plastici, în salutul adus Congresului, artiștii noștri recunoscuți în artiștii sovietici „purători ai unui nou mesaj, militant, în serviciul apărării celor mai fundamentale cucuriri ale spiritului uman... Am învățat de la creatorii sovietici să legăm arta de viață, de năzuințele poporului. Am învățat că de neapărat este să opunem procesului de dezumanizare, caracteristic unor curente artistice, o creație centrată pe eroii reali ai zilelor noastre, oamenii simpli, care deschid noi perspective istorice”.

Dimos Rendis INSCRIPTIE

Țarscoe Selo
Arar mi s-a vorbit
atît de limpede și curat,
făcîndu-mă să stărim,
fără să văd,
cu un hîrb căzut la picioare,
arare,
arareori
am gustat atîta răcoare.
Și mi-a fost cu și cum mi-ar
fi dat să beau
Pușkin din izvorul lui de poezie.
Și mi-a fost ca și cum mi-ar fi
dat să beau
din toate riurile bătrîna Rusie,
și nectarul acesta m-a îmbătat,
fără cu ulciorul stărimat.

Acuma știu,
ulciorul l-ai spart dinadins
ca să bea din el flece însetat.
Iată cu sullet aprins,
fără cu ulciorul stărimat...

MASCOTA

Păpușica, (mica mascotă)
adusă din Berlin pe-o soară
sare sprînjară, peste oglinjoară
și ba imi arată,
ba imi ascunde
semnul purtat de sofer
sus pe frunte.
(Să fi fost glonte
să fi fost schijă?)
Fără de grijă,
biata păpușă
face gimnastică
prînsă
de soarta ei gimnastică:
mică și comică,
sare cu salturi mărunte
pe apa oglinzii din fața
și semnul creștat de viață
ba mi-l arată,
ba mi-l ascunde...
In romnește
de MIOARA CREMENE

OTAR TAKTAKIȘVILI și MARGARITA FEDOROVA

Tînăra pianistă sovietică Margarita Fedorova a apărut în fața publicului bucureșten într-un recital și un concert simfonic. După maturitatea talentului Zară Doluhanova, am avut prilejul să aflăm, cu acest prilej, o forță artistică aflată la începuturile carierei sale. Ceea ce te impresionează din capul locului la Margarita Fedorova este, desigur, o remarcabilă ușurință în felul ei de a cânta. Ea a ajuns la o bună stăpînire a tehnicii, care-i îngăduie ascultătorului să creadă că pianista nu cunoaște dificultăți de execuție (și cît de grele erau lucrările interpretate...) Este vorba de acel nivel înalt de pregătire tehnică proprie tuturor muzicienilor sovietici, este o nouă mătură a celei străbune prețioase a școlii instrumentale sovietice care constă în faptul că „minimul” de pregătire a unui interpret îl constituie maximumul de tehnică. În școala sovietică nu înfățișează talente care să nu se realizeze din cauza unor deficiențe tehnice, oricare reprezentant al acestei școli este bine pregătit instrumental, cu o cultură clasică temeinică. Muzicofilia, persoana, nădădușul, talentul vin să ierarhizeze valorile, adică acest nivel înalt alins. Acest lucru a putut fi observat și în cazul pianistei Margarita Fedorova vădînd o agilitate, o viteză de ieșire din comuș și o tehnică de tril remarcabilă. În personalitatea ei te impresionează totodată, o probată artistică de neîgăduș. Nimic din ceea ce face nu este nelegitim de o străie lăuntrică, nici un „efect” nu este căutat. Totul este expresia unui conștinț ideologic propriu. Preocuparea pentru rigorele stilului este evidentă. Austeritatea chiar ascetismul la Bach (ce frumos a realizat expoziția de jugă!) lasă să se întredă în unele derogări romantice de la linia, viața lăuntrică, din care nu lipsește candoarea, a interpretat. La Beethoven intîlnim noi preocupări de stil, tendințele de evidențiere a dramatismului sonatei op. 31 nr. 2. O concepție foarte feminină unei miniaturale mai mult decît măștră ne-a surprins în concertul „imperial” de Beethoven. Pianista ne-a părut mai apropiată de muzica lui Chopin, Scriabin, Prokofiev. În sonata a III-a de Prokofiev ea a evidențiat cu artă planurile diverse, care se succed într-un joc de lumină și umbră, iar nerul și în același timp, poezia din piesele op. 4 au fost indiscutabile. Margarita Fedorova nu depășește un anumit prag al

emoției dar în cadrul lui vădește autenticitate de sentiment artistic.

Otar Taktakișvili are 33 de ani și drumul său creator este bogat în roade frumoase. Fiul al Craiului sovietic, el este un strălucit exemplu de compozitor al unei școli naționale care nu a ajuns la înflorire decît în anii Puterii Sovietice. Otar Vasilievici Taktakișvili și-a făcut studiile la Tbilisi, unde a absolvit conservatorul și și-a făcut aspiratura. Lucrările lui Taktakișvili vîdece o orientare și un meșteșug care fac cinste școlii care l-a format. Intr-adevăr orientarea spre o tematică de un generos umanism, spre melodică și ritmică cîntecelor și dansurilor gruzine, constituie o caracteristică a lucrărilor lui Taktakișvili. De la imnul de slavire a patriei, la poemul simfonice „Mjiri” (inspirați de poemul lui Lermontov care etocă setea de libertate a unui tînăr în vremurile trecute) în sfîrșit la cele două simfonii (prima este închinată tînerului) și concertul de pian, de un conștinț complex, putem observa o preocupare tendință spre imagini bogate, pline de pitoresc ale universului spiritual al satului sovietic. Taktakișvili, a dirijat în fruntea orchestrei cinematografice: „Mjiri”, Scherza simfonice și „Dună miniatură”. Talentul lui Taktakișvili este de o certă sensibilitate. Gîndirea lui simfonică are tinte ca aduc aminte adesea de școala simfonică rusă, indeseși de Gaidukovski. Dar în același timp seva națională este evidentă în această muzică plăcută și accesibilă. Dansul prin care Taktakișvili sugerează viața liberă din „Mjiri” sau elonul vital în miniatură „Sacidom” este de un pitoresc indiscutabil. Taktakișvili vădește un remarcabil simț al culorii orchestrale, realizînd printr-o instrumentație adecvată, o intensificare a atmosferei poetice din creațiile sale.

Intîlnirea cu acești tînari muzicieni sovietici ne-a prilejuit, dincolo de bucurii artistice, o cunoaștere mai adîncită a unor talente care se integrează în schimbul de mîine al muzicii sovietice.

FR. SCHAPIRA

KUKRINIȘI: Ziarul „Pravda” (Din Expoziția de reproducere din arta plastică sovietică de la Casa de Cultură „Friedrich Schiller” din Capitală)

sursa de inspirație, care-i întotdeauna viața în necentenită prefaceră. Se naște astfel nu numai o nouă societate, dar și o artă nouă, socialisă, care prelînd tot ce dăduse mai bun, în dezvoltarea ei de secole, arta răsărită progresivă, își pune cu nobil fel contopirea cu interesele de viață ale poporului în luptă, ale noii clase biruitoare. Revoluția deschide în felul acesta și creației plastice noi orizonturi, mai largi, mai înalte. Milioanele de trudituri trezite la viață li se pune la îndemîna, pentru înția oră în istorie, comorile spirituale făurite de genii creator al poporului. „Arta aparține poporului” spuse Lenin, trăsînd astfel un nou drum, mai rodnic, artiștilor din toate domeniile creației.

Revoluția a avut asupra artei o influență binefăcătoare, dîndu-i un conștinț mai bogat, plin de viață, generei și tîmnei, înnoiri și înaintat, apropiindu-o de om, de frămîntările și năzuințele, de strădaniile și izbînzile sale. Cei mai de seamă dintre pictorii, graficienii și sculptorii sovietici, rămași fideli tradițiilor progresiste, au dat o nouă înțelegere rostului artei al cărui rol a dev. ait uriaș în mobilizarea maselor. În numeroase opere expresive, ci au imortalizat caracterul popular al marilor evenimente ale anilor revoluționari, au sugrăvit în neuitate imagini figurile mărețe ale marilor eroi, chipul alt de iubit, cloșător, a lui Vladimir Ilici Lenin. Sculptorii și pictorii ca I. Sadr, autor al cunoscutei opere „Piața — arma proletariatului”, care se poate vedea și în Muzeul de Artă al R.P.R., I. Brodski, N. Andreev, creatorul mai multor opere înfășurătoare pe Lenin, M. Grekov, cel dintîi pictor sovietic de bătaie, care a sugrăvit epopeea masei răscolite și al cărui nume îl poartă Studioul de creație plastică al Armatei Sovietice, S. Koneikov și alții, iar ceva mai tîrziu Vera Muhina, una dintre mîndriile sculpturii sovietice, au creat opere de artă în care se trăsînd pregănit noua viață a oamenilor sovietici din această epocă, biruitoare în istorie în războiul civil, greutățile ce le-au înfruntat cu abnegație.

Încă din primii ani ai puterii sovietice, în completele zile ale războiului civil, a luat naștere o grafică expresivă, cu un limbaj simplu, viu, de o mare forță agitatrică, mobilizatoare, legată direct cu actualitatea, fiind cu adevăr o armă de luptă în slujba înaltului tel al revoluției. Desenele satirice, afeșele dinamice create în această epocă sînt înioase, directe, necruțătoare; în vese drept la țintă, fiind străbătute

tendințe naturaliste, rutiniere, fotografismul manifestat uneori în arta plastică. Au fost devăzuite concret, în adîncime, cauzele care duc unora la o înfășurare plată, cenșie, uniformă a realității. Schimbul de păreri a relevat cu limpezime că arta realist-socialisă nu are nimic de-a face cu nivelarea, cu înșuşirea concepției unor dogmatici, cu a dumsuna ori-cărui canoane neschimbitoare, fixe, stabilite odată pentru vecii vecilor, dumsuna mediocrității închinate și a platitudinii naturaliste. Din aceste îndelungi dezbateri creatoare a rezultat, cum era și firesc, o întărire a bazelor metodei realismului socialist, care urmează cele mai bune tradiții ale marilor arte a trecutului, a cărei succesorare legitimă este pe drept cuvînt.

Expoziția unională se pregătește, consacrată sărbătorii marcului eveniment al împlinirii celor 40 de ani de la crearea statului sovietic, vrea să fie, în bună parte, edificatoare pentru noul făgăș, sănătosul drum al artei plastice sovietice, artă plină de încredere în viață.

Pe această linie se duce în Uniunea Sovietică o mare bătălie nu numai pentru o varietate în tematică, ci și în maniere, în felul de exprimare. Apar noi și bogate căutări pentru găsirea unor noi mijloace vizibile de exprimare. Cele mai bune dintre creațiile din acești ani au arătat fără putință de tăgădă că în arta realist-

Scenă din spectacolul „Caleașca de aur” de L. Leonov în pregătire la Teatrul Național din București.

VIZIIND EXPOZIȚIA Teatrului Sovietic

Cu un sentiment de adînc respect pătînd vizitatorii la Expoziția Teatrului Sovietic, aflată în holul Teatrului de Operă și Balet. Și poate că se simt mișcați pînă în adîncul sufletului cel mai mult privind reliefele începutului Teatrului în Rusia: instrumentele de colind — Capra, Mariei Ivanovna, steața și tolașul ursului, rudimentarele păpuși în frunte cu legendarul Petruska și mai ales cășușele și lanțurile cu care erau legați actorii iobagi îndată ce părăseau scena. E un adevăr simplu că e mai ușor să crezi arta cînd al la dispoziție mijloace din belșug. Dar marele talent, uriașul talent al poporului rus, care a umit lumea s-a afirmat în cele mai grele condiții și s-a ridicat deasupra acestora pentru a-și săuri un drum glorios.

Cine nu-și amîntește de povestirea lui Gherșen „Coșofana hoafă”, cine n-a tremurat de înflorare aflînd despre soarta tragică a marelui actor iobag a cărei măiestrie umise sute și mii de spectatori, și care a murit demn, înfrîngînd prin

Trăim în aceste zile un eveniment literar ce adaugă marile sărbători pe care ne pregătim s-o aniversăm un spor de bucurie și de strălucire. Editura E.S.P.L.A. Cartea Rusă pune la îndemîna iubitorilor de literatură noi volume de Mihail Solohov.

Cu recentele volume de năvels și povestiri, Solohov ne redeteaptă o mai veche admiratie. Autorul romanelor „Pe Donul liniștit” și „Pămînt deslețit” a cîștigat de mulți ani un loc de frunte în literatura veacului. E un creator epic din familia lui Tolstoi și Stendhal și forța cu care știe să desfășoare acțiunii pe planuri multiple și diverse să relinie destine turburătoare așa cum evenimentele învolburate și societatea le-au modelat, să evoce poezia naturii și să redă impetuoașă curgere a istoriei amîntește de puterea fabuloasă a unui vrăjitor care, în același timp, nu-i decît... un artist de geniu.

Dar ca orice scriitor genial, Solohov este mereu altul și fiecare din scrierile sale recomandă o altă fațetă a uriașului său talent. L-am cunoscut ca pe un mare și desăvîrșit polifonist, stăpîn al măiestriei ce alătură într-un riguros și solid edificiu epic tot ceea ce plămîntește un romancier cînd își propune să surprindă conflictele acute ale vremii sale și societății sale în împrejurări pe cît de contradictorii pe atît de hotărîtoare.

De astă dată greutatea nu mai cade pe marile dezvoltări contrapunctice, pe narațiunea amplă cu timbru de epopee modernă. Solohov ne descoperă o sensibilitate (deși prezența lirismului s-a făcut nu odată simțită și în marile sale romane) un patos și o bunătate înțeleaptă din perspectiva cărora și cu al cărui sprijin s-au zămislit noi frumuseți, la înălțimea și valoarea celor vechi.

Fiindcă ar fi prea multe de spus despre toate nevelele și povestirile (bunăoară năvela „Ciobanul” sau „Inimă lui A. Iliș”, ori „Argașii”, ar merita ele singure cite un foleton) mă rezum în acest cadru să vorbesc numai despre povestirea mai înlînsă „Soarta unui om”.

Ceea ce impresionează profund, pînă la lacrimi în această proză de dimensiuni relativ modeste, este deplina încredere pe care Solohov omul și scriitorul o arată unei ființe greu încercate, de fapt singurul erou al unei povestiri în care istoria frămîntată a acestui caracter dialoghează în subtext cu inima autorului.

Nici nu știu bine cu ce anume ar trebui să încep. Poate că ar fi de relevant în primul rînd forța cu care ni se sugerează tîmna unei cămin luminat de prezența femeii dragi și a copiilor ce nu întîrzie să vină cu tot cortegiul de griji și bucurii mărunte al

melegurile Donului, cu un eșapilă după el.

Cine este omul? Îl cheamă Sokolov. A fost înainte... sofer, a avut copii și o soție, și-a clădit o căsușă și trăia în bună rînduială, așa cum trăiau mi și milioane de oameni ca și el. A venit războiul. Cotropirea fascistă. Ostaș curajoș, Sokolov riscă o acțiune de front la capătul căreia are neșansa să cadă prizonier. Communist dirz, organizează în lagăre lupta pentru supraviețuire, păstrează în inimă înflăcără încrederea și dragostea de viață. Apoi vine eliberarea, știrea că a rămas singur și peregrinînd...

Sokolov arată acum mult îmbătrînit. Cînd i-a ascultat suferința, autorul mărturisese a fi simțit, prelungindu-se pe obraz o lacrimă bărbătească, fierbinte, singularică. Privit în ochi, Sokolov

revelații: Sokolov nu mai are pe nimeni apropiat pentru a munci, pe cine iub.

Laconismul simplu și sobru cu care i se dezvăluie coplesitoarea suferință a acestui om ne face să trăim și mai intens alături de el. O tristețe fără margini face loc imaginii cenușii și pustii a existenței ce-l așteaptă. Viața-i zdrobită, deși omul acesta ar fi meritat pe de-a-nitegzul să se bucure de un trai omenesc și luminos, pare intrată definitiv pe făgașul disperării. Sokolov este un om simplu dar în care socialismul a descoperit și cultivat virtuți nebănuite. Destinului tragic îl răspunde modest, fără nici un fel de grandilovențe, ca un communist, ca o ființă lovită năpraznic și amar-nic în ceea ce îi era drag dar care găsește sprijin în idealul marelui pe care l-a apărut și în care crede.

Nu știu, nu țîn minte. — Și aici n-ai nici o rudă? N-am pe nimeni... Unde dormi? Pe unde se întîmplă.

O lacrimă fierbinte clocot în mine de deată mă hotărî. Nu se cade să ne prădăm răzleli. Am să-l iau să fie copilul meu!”

Sokolov și-a găsit un rost nou în viață. L-a cules de pe drumuri pe micul Vanușă și sufletul său mare va încălzi de acum copilăria bietului orfan. Două destine se vor înfrîți și împreună vor izbîzi să biruie încercările aspre, amintirile triste, umbrele vechiului coșmar.

Eroul lui Solohov ascunde într-insul o țarie prometeică înfrîntă biruie ceea ce e slab și supus înfrîngerii în sine, descoperă în forul său interior un imens izvor de bărbăție, de rezistență la tot ceea ce îl este dat să îndure și mai mult, se depășește el, cel vitregit de soartă în bunătate și generozitate umană.

Nicăieri nu simți fardul melodramei deși întîmplările prin care trece eroul năvels ar fi solicitat, sub pana altor scriitori efectele zgomotoase, iefine desigur, ale compătîmirii lacrimoase, aflată de un discursiv atunci moralizator.

Nu e însă cazul cu un artist ca Solohov. Tragedia lui Sokolov este demnă de Eschil, dar cunoaște o încheiere în spiritul lui miil în care a apărut. Fără vorbe, în tăcere, într-o tăcere care aduce în acțiune ca personaj cea mai pură și înaltă noblete a umanismului, Sokolov pleacă la magazin să-i cumpere noului său fiu, el pînă ieri fată fără copii, haine și ghețușe, săpă și mînușii celui care fusese un copil fără de tată.

E în rezolvarea năvels atîta duioșie și înțelegere cît să facă din scena aceasta și din toate celelalte, episoade îndelung memorabile, relevînd durabilitatea unui mesaj de înaltă valoare umanistă.

Un mic panou dar cît de grăitor este el: În 1914 au existat 48 de teatre naționale în 7 limbi. În 1955 au fost 148 de teatre naționale în 42 de limbi. Mai mult de trei ori a crescut numărul teatrelor, de șase ori mai multe popoare din Uniunea Sovietică au acum posibilitatea de a asculta teatrul în limba maternă. Si cum a crescut gloria mondială a teatrului sovietic ca urmare a minunatelor condiții de dezvoltare puse la dispoziție de Puterea Sovietică, ca urmare a eforturilor unor giganti ai scenei ca regiștii Stanislavski, Nemirovici-Dancenko, Meierhold, Vahtangov, Ohlopkov, Zavadski, a unor actori ca Toporkov, Cerkasov, Vanin, Pașennaia, Belokurov, Mareikaia, Mordvinov, Merkuriev, Simonov, Tarasova, a unor cîntăreți ca Reizen, Mihailov Petrov, Gmirea, Lemeșev, balerine și balerini ca Lepșinskia, Ulanova, Jdanov, a unor autori ca Malakovski, Vișnevski, Ivanov, Trenlov, Ștein. Poate cineva uita „Ana Karenina”, „Trei surori” și mai ales „Suflete moarte” în inscenarea M.H.A.T.-ului, „Uraganul”, „Othello” prezentat nouă de teatrul „Mosvoviet”?

Părăsind cu sufletul plin de emoție Expoziția, vizitatorii mulțimesc în gînd minunatului institut care este muzeul de teatru a A. Bahrușin” din Moscova ce a pus la dispoziția lor neprețuitele exponate.

M. Isakovski
TU, VIȘINULE...

Pe cîmp se risipește —albaștra ceață
Răsulă pasnic umedul ogor.
Fereastră s-a deschis spre dimineță,
Spre cerurile calme de ivor.

In vale riul parcă soarbe cluturi —
Neînțeleasă-l limbă nu o știm...

Tu, vișinule, albe ramuri fluturi
Și parcă spui: „Tovarăși, înflorim!”

In romnește de VICTOR TUIBURE

IZBÎNDĂ UMANISMULUI

existenței familiare. Poate că ar trebui să arăt cît de hidoasă și de mizerabilă este forța războiului, la acei pustiitori dezastru ce nimiceste totul: casă, familie, visuri de viitor. Dar cred că altceva ar fi de comentat: ce se înțîmplă cu Sokolov după ce aripa neagră a morții îl ocolește și cînd războiul încheindu-se îl trimite înapoi, la viața obișnuită și aparent calmă din care brutal și necruțat îl smulșese cu ani în urmă.

E înția primăvară de pace de la înclătarea celui de-al doilea război mondial. Un om cutreieră

lov avea ochii presărați parcă cu cenușă, plini de o iremedieabilă tristețe de moarte. Totuși omul așa atît de greu încercat de soartă s-a clătînat numai sub loviturile vieții, dar nu s-a prăbușit. Ceea ce a fost într-insul mai tare decît orice vitregie a destinului, face din povestirea vieții lui o laudă fierbinte, un elogiu neprecupețit al umanismului communist.

Pe Sokolov războiul îl izbește ca o fieră întărită. Îl ucide soția și două fetițe iar pe băiețel îl omoară chiar în ziua de 8 mai 1945, ziua victoriei. Pentru erou, ziua victoriei e prilejul unei

— Dar mama? — Mama a fost ucisă de o bombă în wagon. Cînd mergeam cu trenul.

— Dar de unde veneai? —

H. ZALIS

